

nosti podľa § 385 čís. 3, 2 tr. p. preto, že nebolo použité pri vymeraní trestu § 92 tr. z. a že mu nebol trest podmiennečne odložený. Nakoľko dovodzuje, že v smysle § 71 tr. z. nemohol mu byť vymeraný ako páchatel'ovi väčší trest než návodovi F. M., vykladá toto ustanovenie mylne, lebo tento § stanoví len, že sa má použiť rovnaká trestná sadzba, nie však, že by mal byť vymeraný rovnaký trest; o tom pri každom obžalovanom treba uvažovať zvlášť podľa predpisov o vymeraní trestu (§§ 89 a nasl. tr. z.). A tu treba uvážiť, že škoda ktorú obžalovaný S. spôsobil svojmu zamestnávateľovi, je značná aj vtedy, keď by bolo pravdivé, že mu firma značnú časť spreneverenej sumy uznala; spáchanie činu na zamestnávateľovi je právom uznané za priťažujúcu okolnosť z dôvodov uvedených v rozsudku vrchného súdu. Tieto priťažujúce okolnosti sú tak vážne, že správne priznané okolnosti poľahčujúce neľze uznať za dostatočné k tomu, aby trest bol vymeraný s použitím § 92 tr. z. Podmiennečný odklad výkonu trestu je vylúčený preto, lebo ide o trest dlhší 1 roku a ten nebol snížený pod túto mieru, ako to sťažovateľ pre uplatnenie svojej žiadosti o podmiennečný odklad jeho výkonu vlastne predpokladal.

Pokiaľ ide o výtky obžalovaných F. M. a B. M., že nie je možné nadviazať na trestný čin toho, kto už sprenevery páchal, a že by tu išlo najvyšš o pomocníctvo podľa § 69, čís. 2 tr. z., prípadne o ukryvačstvo, nie je táto námietka, spadajúca pod dôvod zmätočnosti podľa § 385, čís. 1 b) tr. por., odôvodnená, lebo je zo zistenia nižších rozsudkov zrejmé, že obžalovaný E. S. sa rozhodol pokračovať vo sprenevere, ktorú už chcel ukončiť, ba aj škodu nahradiť, práve na naliehanie obžalovaných M-cov, ktorí tým, že na to stále naliehali, aby im složil 100.000 Kč na sľubovanú cestu do Palestiny, vyvolali v ňom rozhodnutie páchať ďalšie sprenevery. Za takých okolností nejde len o pomoc pri spáchaní činu, prípadne o predchádzajúcu úmluvu o zaistenie úžitku zo sprenevery, ale priamo o popudzovanie ku ďalšiemu jej páchaniu. Ponevác sa toto popudzovanie vzťahovalo na spreneveru vyše 2.000 Kč a taká čiastka bola potom skutočne S-om spreneverená, je aj zločinná kvalifikácia u oboch návodcov daná. Či obžalovaný E. S. prevzal peniaze od ľudí druhým obžalovaným vraj neznámych, je pre skutkovú podstatu sprenevery bezvýznamné.

### Čís. 5249.

**Užil-li obžalovaný ke své obraně proti přímému útoku, směřujícímu proti jeho osobě, stejným způsobem stejné zbraně, jakou proti němu útočil poškozený, jednal v oprávněné obraně, jakou má na mysli § 79 tr. zák.**

(Rozh. ze dne 16. března 1935, Zm IV 45/34.)

**N e j v y š š í s o u d**, přezkoumav trestní věc proti O. M., obžalovanému pro zločin podle § 279 tr. zák., zmateční stížnost veřejného žalobce z části zamítl, z části ji odmítl.

## D ů v o d y :

Veřejný žalobce napadá zprošťující rozsudek porotního soudu z důvodů zmatečnosti podle bodů 1 a), c) § 385 tr. ř. V tomto směru vytýká v odůvodnění zmateční stížnosti předně, že se porotci mylili, když přesto, že na první skutkovou otázku odpověděli kladně, vyslovili další zápornou odpověď na čtvrtou a pátou otázku právní mylně, že čin obžalovaného zjištěný v první hlavní otázce skutkové nenaplnuje ani skutkovou podstatu zločinu úmyslného zabití člověka podle § 279 tr. zák., ani zločinu těžkého poškození na těle podle §§ 301, 306 tr. zák.

Tato výtká jest oprávněná. Kladnou odpověď na první otázku skutkovou zjistili porotci, že obžalovaný O. M. odpoledne dne 8. listopadu 1932 v N., když J. H. vyběhl za ním na cestu a chtěl se s ním dát do bitky, obrátil se proti J. H-ovi a kapesním nožem, který si před tím otevřel, zasadil mu do levé strany prsou v místě, kde je srdce, ránu vedenou ohromnou silou, která skrze chrupavku a srdečníci pronikla až do srdce, a že následkem této smrtelné rány J. H. za několik minut zemřel. V souvislosti s touto skutkovou otázkou byly porotcům dány dvě právní otázky, totiž 4. hlavní otázka právní, znějící na zločin úmyslného zabití člověka ve smyslu § 279 tr. zák. a 5. vedlejší otázka právní, znějící na zločin těžkého tělesného ublížení podle §§ 301, 306 tr. zák. Odpověď porotců na obě tyto právní otázky zněla záporně.

I když skutkový stav zjištěný v první hlavní otázce skutkové nedává dostatečný podklad pro závěr, že obžalovaný jednal proti poškozenému J. H. v úmyslu, aby ho usmrtil — neboť obžalovaný takový úmysl podle tohoto skutkového stavu nijak neprojevil, poškozeného pouze jednou nožem bodl a ačkoliv nemohl ani hned vědět, že rána, kterou poškozenému zasadil, jest smrtelná, a nic nebránilo, aby v útoku proti poškozenému pokračoval —, dále naň neútočil — což by byl jistě učinil, chtěl-li by poškozeného usmrtit —, přece nemůže býti pochybností o tom, že obžalovaný jednal proti poškozenému v úmyslu nepřátelském. Poněvadž pak svým činem způsobil poškozenému takové ublížení na těle, které mělo za následek jeho okamžitou smrt, vyčerpává jednání obžalovaného skutkovou podstatu zločinu podle §§ 301, 306 tr. zák. Náhled porotců, vyslovený zápornou odpovědí na 5. otázku právní, jest tedy mylný.

Další námitce zmateční stížnosti, že skutkový stav zjištěný ve 2. vedlejší skutkové otázce nedává dostatečného podkladu pro právní názor, že jest tu důvod vylučující trestnost podle 2. neb 3. odstavce § 79 tr. zák., nelze však přisvědčiti.

Odpověď porotců na tuto skutkovou otázku bylo zjištěno, že dne 8. listopadu 1932 konala se v N. svatba v domě J. J. Tanečního veselí na této svatbě zúčastnil se též obžalovaný O. M. Při tanci se svou ženou střetl se s bratrem usmrceného J. H. — J-em a při tanci mu dal dvě facky. Pro nebezpečí, že z této příčiny dojde mezi nimi k bitce, odváděla O. M-u jeho manželka spolu s M. S-em domů. Když už vyšli na ulici, vyběhl za obžalovaným J. H. chtěje ho potrestat za to, že jeho bratru J. H-ovi dal facky, utíkal za ním a když ho dohonil, osopil se naň, rozmáchl se naň s nožem v ruce a tu O. M. vykonal čin, zjištěný v první

hlavní otázce skutkové. Z otázek právních 6.—8., daných porotcům v souvislosti s touto otázkou skutkovou, odpověděli porotci na 6. a 8. otázku kladně, čímž vyslovili právní náhled, že obžalovaný činem zjištěným v 1. hlavní otázce skutkové překročil meze oprávněné obrany ze strachu, leknutí anebo ve zmatku. Porotní soud z toho důvodu vynesl rozsudek zprošťující. Jak zmateční stížnost právem vytýká, nebylo potřeba v tomto případě, aby porotci odpovídali na 6. až 8. vedlejší právní otázku, když jejich odpověď na 4. hlavní otázku právní a na 5. výpomocnou hlavní otázku právní, byla záporná, neboť soud měl již na tomto podkladu podle § 24 por. nov. vynést zprošťující rozsudek. Tato vada není však na překážku meritornímu přezkoumání rozsudku s hlediska uplatňovaných věcných důvodů zmatečnosti.

Obžalovaný podle zjištěného skutkového stavu měl sice před tím, než poškozeného bodl nožem, při tanci v domě J. J. výstup s bratrem poškozeného J. H-em, kterému dal při tom i dva políčky; k další bitce však mezi nimi nedošlo a obžalovaný byl z domu svatby vyveden na ulici svojí manželkou a svědkem M. S-em. Tím bylo tedy odstraněno nebezpečí, že by obžalovaný mohl na J. H. dále útočiti. S poškozeným J. H-em obžalovaný dosud ničeho neměl. Poškozený tedy, když vyběhl za obžalovaným ven, aby ho potrestal pro ony dva políčky dané J. H-ovi a když, dohoniv obžalovaného, naň se osopil a nožem v ruce proti němu se rozmáchl, podnikl proti němu neoprávněný a přímý útok, proti němuž se obžalovaný právem mohl bránit stejným způsobem. Uváží-li se, že tímto útokem poškozeného nožem nastalo pro obžalovaného přímé nebezpečí, které mohlo být odvráceno jen okamžitým rozhodnutím se k protiútok, a že obžalovaný ke své obraně užil jen stejným způsobem stejné zbraně, jakou poškozený proti němu útočil, nelze dospět k jinému správnému závěru, než, že obžalovaný spáchal svůj čin v oprávněné obraně, jakou má na mysli zákon v ustanovení 2. odstavce § 79 tr. zák. Zmateční stížnost byla proto v těchto směrech jako bezpodstatná podle 1. odstavce § 36 por. nov. zamítnuta.

### Čís. 5250.

Informací ve smyslu § 1, odst. 3, věty 4 zák. čís. 124/24 je každé poskytnutí látky a pomůcek k sepsání zprávy a může být dána různými způsoby: ústně, písemně, obrazně, ukazováním fotografií, poskytnutím spisů k náhlednutí atd.

V subjektivním smyslu je potřebí úmyslu, aby informace bylo k sepsání zprávy použito, neb aspoň vědomí, že se tak stane.

Informátor ručí trestně za zprávu jen, pokud se zpráva kryje s informací v podstatě, t. j. v hlavních rysech, nikoli však za různé pisatelovy poznámky a úsudky.

Advokát je povinen uposlechnouti příkazů strany, pokud to je v zájmu strany jím zastupované a neodporuje to plné moci, svědomí a zákonu.

Není v zájmu strany vydávati ji v nebezpečí trestního stíhání.

Tím, že advokát, vyhověv beze všeho příkazu klientovu, dal trestní a disciplinární oznámení obviňující soukromého obžalobce z činů trest-